

Miklavž prihaja! . . .

Slika. — Spisal Cvetinomiški.

Smehljajočih, jasnih obrazov, od radosti drhtečih src, je sedela ta četvorica na gorki, z mehкими odejami in rjuhami pogrnjeni peči ob dobri babici. Pepca in Ivanka sta se igrali z lepoizrezljanimi, lesenimi konjički, Karolček in Milka pa sta se naslanjala ob babičina kolena in sta zrla z živimi očmi po sobi in proti oknom. Prijazno in lepo je bilo na peči. Lahnih korakov se je bližal skozi okna mrak —, komaj da so ga zapazile nemirne oči otrok . . .

Miklavžev večer! . . . Od veselja so drhtela pri tej sladki misli mlada srca. V težkem pričakovanju so tekle minute, bile so dolge: cela večnost . . . Tako počasi je legal v sobo mrak, tako tiho in leno, kakor bi bil nevoščljiv darežljivega Miklavža tem malim porednežem . . .

Nič se niso pogovarjali med seboj ti otroci, zakaj preveliko je bilo veselje. Če bi kdo izpregovoril, bi bil samo oskrunil svečanost tega tihega, lepega večera. Če bi bil pa kdo le kaj omenil o darovih, ki jih raznaša bogati svetnik — bi bila že oskrunjena vsa lepota sanj, vsa krasna pesem tega Miklavževega večera bi izginila iz pojočih src . . .

Tesno drug poleg drugega, roko v roki, lice ob licu, tako, da so se dotikali mehki Karolčkovi kodri Ivankinih las in Milkinega ušeska, so čepeli ti otroci pri babici in so gledali živo dol s peči v mrak. Vsak je mislil na Miklavža, na njegove bogate darove, vsak se je radoval v svojem, hrepenenja-polnem srcu. Le v srcih so bile glasne misli in vrisajoče besede; usta so bila pa tiha, kakor osramočena — nihče ni govoril.

Tako so čakali svetega Miklavža.

Karolček si ga je že davno naslikal v svojih mislih: Bogat bo prišel, ves bel in lep, zlato kapo na častitljivi glavi — pripeljal se bo kar na srebrnih sanéh . . . Truma belooblečenih angelčkov ga bo obdajala in bo pela nebeškolepo. Zvončki bodo zvo-

nili na sanéh, lepi, zlati zvončki bodo cingljali tudi na vratovih živih vrancev pred sanmi. Po bliskovo bo šlo naprej: Miklavž bo pa sedél ves žareč in gosposki na mehkem sedežu in bo delil darove.

Smeh in veselje bosta zraven; angelčki bodo lepo peli in se smehljali s svojimi belimi, ljubkimi obrazki.

Tudi Ivanka je mislila na svetega Miklavža. Kar naenkrat se bodo odprla vrata in bela svetloba se bo razlila po široki sobi. Najprvo se bo pokazala visoka, lepa kapa iz zlata, nato glava in naposled ves sveti Miklavž. Kroginkrog njega bo migljala množica gibčnih, zlatih krilatcev in bo pela in se bo smejala . . . Takrat se bo pred Ivanko zasvetilo in njene oči se bodo zasmejale. Cela peč, cela izba: vse, vse, bo pisano od samih darov, od samih sladkih bonbonov in od samih cukrenih punčk in od samih belih ovčic . . .

Spogledovali so se med seboj in so čakali nestrpno.

Mrak v sobi se je večal, temnejše je postajalo pred okni; bližala se je noč . . . In še lepše so bile Karolčkove sanje, še lepše sta mislili Ivanka in Milka na bogatega svetnika; srce kodrolase Pepce je pa sanjalo še bujnejše sanje kakor prej . . .

Prišel bo sveti Miklavž, in tedaj bodo sanje resnične in žive. Kakor v deročih valovih bo zašumelo od vseh sten in te stene bodo kar naenkrat, iz mraka in noči, zazlatele in okna zasrebrele. Jasen dan, svetlo solnce bo v izbi . . . Bogati svetnik bo delil darove in čudovitolep bo njegov obraz, kakor živogoreče zvezde njegove oči. Smehljaj se bo malo, z roke se mu bodo valile same dobre stvari: rumeno-rdeča jabolka; lepi, smešni parkeljčki, vsi iz cukra; sladke punčke in še kdovekaj. Karolček in Ivanka, Milka in Pepca pa bodo pobirali in se zahvaljevali prisrčno in hvaležno.

Te sanje srečnih otrok je prekinil nenadoma šum in ropot zunaj pred hišo. Zacingljalo je bilo in se je hrupoma ustavilo; težki koraki so se oglasili v veži.

Tedaj so se pa razveselili otroci na peči in vsak je dal duška svojemu veselju.

»Miklavž prihaja! . . . O, sveti Miklavž!«

Koraki v veži so bili glasnejši. Bližali so se; duri so se odprle in v sobo se je posvetilo. Otroci so pokleknili in so zamolili glasno z babico vred.

Vsa izba je bila bela od čudne, prelepe luči. V lesketajoče se oblekice opravljeni angelčki so se držali na smeh . . . Ravnotako tudi častitljivi Miklavž, ki je delil darove. Karolček je dobil rdečega par-keljčka in sladko, cukreno punčko; Milka pa voziček in ovčico; Ivanka in Pepca pa vse polno jabolk in bonbončkov.

Tako darežljiv je bil tisto leto sveti Miklavž.

Babična povest.

Bilo je na božičen večer. Ostra burja je brila in sneg je padal nepretrgoma izpod neba.

Pri Bukovčevih so ravno odmolili rožni venec. Otroci so ogledovali jaslice, ki jih je bil postavil Janko, oče so si pa prižgali pipo in sedli za peč, mati so šli v kuhinjo po opravih, babica so pa sedli za mizo.

»Če boste tihi in mirni, povem vam zgodbo, katere še niste čuli.«

»Bomo, bomo,« so pritrjevali otroci in se gnetli okoli babice. Vsak ji je hotel biti najbližji. Ko so se pomirili, je začela pripovedovati:

Bilo je pred petdesetimi leti, na sveti večer. Sneg je bil še večji kot danes, a tako ni naletaval. V temle času, kakor je sedaj, pride k nam mlad ciganček. Star je bil okrog sedem let. Imel je dolge, črne lase, raztrgano sivo obleko in lepo, belo srajco. Bil je gologlav in bosonog. Na obrazu se mu je poznalo, da se mu ne godi dobro, da trpi pomanjkanje. Poznali so po celi vasi njega in njegovo mater, ki je poleti tudi pri nas včasih pomagala po njivah. Prosil je